

وضعیت تمرکز و عدم تمرکز در حقوق اداری ایران

محمد رضا حاکم زاده^۱، محدثه میرزاپور ولمی^۲

^۱ عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی قم

^۲ دانشجوی دوره دکتری حقوق عمومی دانشگاه آزاد اسلامی قم

چکیده

در حقوق اداری، اداره کشورها با دو نوع سیستم رایج در تمامی نقاط جهان صورت می گیرد اول تمرکز دوم عدم تمرکز. ماهیت وظایف دولت در گذشته به گونه‌ای بود که اداره امور عمومی با نظام متمرکز ممکن بود، ولی با گسترش دایره وظایف دولت و بالتبع ایجاد سازمان‌های متعدد، این امر مشکل می نمود. لذا سیستم عدم تمرکز مورد توجه قرار گرفت که در آن، صلاحیت تصمیم‌گیری درباره امور محلی به مقاماتی که کم و بیش مستقل از قوه مرکزی هستند، سپرده شده است. پژوهش حاضر با بهره‌گیری از روش توصیفی تحلیلی و با هدف بررسی وضعیت تمرکز و عدم تمرکز در حقوق اداری ایران به رشته تحریر درآمده است. یافته‌های پژوهش حاکی از آن است: مبحث عدم تمرکز در قانون اساسی، حقوق عمومی و مشخصاً حقوق اداری، حول محور شناسایی شخصیت حقوقی برای واحدهای محلی در قالب شوراهای اسلامی شکل گرفته و به تبع آن، تمرکزگرایی بنیان اصلی حقوق اداری در ایران را تشکیل می دهد.

واژه‌های کلیدی: تمرکز، عدم تمرکز، حقوق اداری

مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه

دوره ۷، شماره ۳، پاییز ۱۴۰۰، صفحات ۲۵۲-۲۴۲